

Cât îl mai prețuim pe Dumnezeu?

Jertfe de laudă, binefacere, dărnicie ...

Jacob Gerrit Fijnvandraat

© SoundWords, Online începând de la: 31.03.2021, Actualizat: 31.03.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Evrei 13.15,16; Romani 12.1

Introducere

O jertfă este ceva mai mult decât numai un cadou simplu. Aceasta devine imediat clar dacă privim prescrierile Vechiului Testament, care vorbesc despre jertfe. Astfel la Paști trebuia tăiat un miel de un an. Deci un miel care are valoarea lui deplină. În afară de aceasta el trebuia să fie fără cusur (Exodul 12). Același lucru găsim la cele cinci jertfe din Leviticul 1-7. Animalele de jertfă trebuiau să fie fără cusur, și ce era cel mai bun, grăsimea, izraelitul trebuia s-o despartă. Desigur aceste prescripții au fost prevăzute în primul rând pentru că aceste jertfe erau o imagine anticipată despre jertfa lui Hristos. Cu toate acestea există o parte foarte practică a acestei chestiuni. Izraelitul trebuia să învețe că lui Dumnezeu I se cuvine ce este cel mai bun. Aceasta se poate deduce din Maleahi 1.8: „Și când aduceți pe cea oarbă ca jertfă, nu este rău? Și când aduceți pe cea șchioapă și bolnavă, nu este rău? la du-o guvernatorului tău; îi vei fi tu plăcut? Sau te va primi el?», zice Domnul oștirilor.” O jertfă de calitate inferioară este o jignire a destinatarului. O jertfă este un dar, prin care se exprimă omagierea și prețuirea pe care o ai pentru persoana primitorului. Deci gândul principal cuprins în jertfe este: să aduci ceva de preț pentru persoana respectivă.

„Pe singurul tău, pe care-l iubești”

O ilustrare potrivită găsim în Geneza 22. Avraam nu trebuia să jertfească simplu ceva, nu acolo se spune categoric: „pe singurul tău”. S-ar putea spune: aceasta este destul de clar. Aceasta arată deja că Avraam trebuia să jertfească tot ce avea. Da, și totuși se mai spune: „pe care-l iubești”. Aici se accentuează în mod deosebit valoarea de nedescris a acestei jertfe. Avraam aduce această jertfă. Cine este tată și încearcă să înțeleagă ce trebuie să fi fost aceasta pentru Avraam, primește o părere despre ceea ce înseamnă jertfirea.

„Dragoste, prea minunată pentru mine”

De îndată ce cineva s-a întors la Dumnezeu, prin schimbarea totală a gândirii și a sufletului lui este în stare să înțeleagă ceva despre ce înseamnă Golgota pentru Dumnezeu. Dacă cineva a cunoscut oroarea păcatului și a văzut ceva din sfințenia lui Dumnezeu, atunci el înțelege – chiar dacă numai parțial – ce trebuie să fi fost pentru Dumnezeu că El nu a cruțat pe singurul Lui Fiu (Ioan 3.16), propriul Său Fiu (Faptele apostolilor 20.28), ci L-a dat la moarte pentru noi toți. Aceasta este valabil și pentru Domnul Isus, căci El S-a jertfit pe Sine Însuși.

Să presupunem că un tată determină pe fiica lui, crescută într-o familie armonioasă, să ajute într-o familie asocială, în care situația este mai rea decât într-un grajd de porci (cu regret există astfel de familii). Nu va fi fiecare zi un martiraj pentru această fată? Mirosul greu, vorbirea vulgară, manierele, da, întreaga atmosferă – nu îi vor fi potrivnice în fiecare zi? Dacă tatăl iubește cu toată inima pe fiică și cunoaște de la A la Z starea din familie, este aceasta atunci o jertfă, sau nu este? Deci, aceasta este ceva minor în comparație cu faptul că Dumnezeu L-a trimis pe propriu Fiu al Său, pe care îl iubește, pe Cel sfânt și curat, pe pământul acesta păcătos și stricat.

Mai departe: să mai presupunem că tatăl din exemplul nostru sfătuiește pe fiica lui să se încadreze deplin în starea familiei, ca să ajungă la inima acestor oameni și să-i câștige. Nu ar fi aceasta o misiune supraomenească? Deci, ce trebuie să fi fost pentru Dumnezeu să dea pe Fiul Său, să-L lase să trăiască ca Om printre oameni (cu excepția păcatului), să-L lase să fie răstignit și (punctul cel mai adânc) să-L facă păcat? Dacă noi – având înaintea ochilor acest exemplu pământesc deosebit de slab – ne gândim la aceasta, nu spunem noi împreună cu poetul: „Dragoste, prea minunată pentru mine!”?

Jertfele noastre

Înainte să ne putem ocupa cu tema noastră propriu-zisă, și anume jertfele, era necesar să ne îndreptăm atenția spre jertfă. Căci jertfele noastre au valoare numai dacă au legătură cu jertfa Domnului Isus. Dacă la jertfele noastre nu avem înaintea ochilor noștri jertfa de pe Golgota, tot ce spunem, ce dăm sau facem încetează să fie o jertfă. Dacă este vorba de valoarea și caracterul jertfei, atunci jertfa adusă de Domnul este modelul nostru desăvârșit.

Să spunem ceva despre felul jertfelor noastre. În Biblie suntem îndemnați să aducem trei feluri de jertfe. Așa citim:

- **Evrei 13.15:** Prin El deci să-l aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.
- **Evrei 13.16:** Dar nu uitați de binefacere și dărnicie, pentru că astfel de jertfe îi plac lui Dumnezeu.
- **Romani 12.1:** Vă îndemn deci, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, aceasta este slujirea voastră înțeleaptă.

Să privim mai îndeaproape aceste jertfe.

Jertfa de laudă

Evrei 13.15: Prin El deci să-l aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.

În Cuvântul lui Dumnezeu se vorbește despre mulțumire, laudă și adorare (închinare). Mulțumirea stă în legătură cu ceea ce s-a făcut în noi și pentru noi; este răspunsul nostru la ceea ce am primit. Lauda și adorarea sunt strâns legate între ele, totuși au o anumită diferență graduală între ele. În cazul laudei ne preocupăm cu mărimea lui Dumnezeu, exprimată în faptele Lui. Credinciosul vechii dispensații a adus laudă lui Dumnezeu când el plin de respect a privit creația Sa măreață sau a admirat faptele de putere ale Lui în Israel. Psalmul 148 și 150 ne dau un exemplu despre prima, în timp ce Psalmul 136 dă un exemplu despre ambele. De asemenea izraelitul L-a lăudat pe Dumnezeu pentru mântuirea lui, în care s-a văzut bunătatea lui Dumnezeu; un exemplu pentru aceasta avem în Psalmul 107. Pentru noi vine

ceva în plus: noi stăm înapoia crucii; aici se văd harul și bunătatea lui Dumnezeu mai mult decât s-au văzut vreodată în Israel. Noi nu ne putem opri la creație (să nu uităm că nu trebuie să trecem peste acest punct, ceea ce se întâmplă, pentru că suntem atât de înstrăinați de creație), lauda noastră cea mai înaltă o aducem în legătură cu faptul că Dumnezeu a dat pe Fiul Său.

Adorarea (închinarea) merge de fapt un pas mai departe. Faptele lui Dumnezeu trec mai mult pe planul secund, și noi suntem copleșiți de ceea ce este Dumnezeu în Sine: maiestatea Lui, dragostea și îndurarea Lui, sfințenia Lui umplu inimile noastre. Adorarea de cele mai multe ori nu se exprima în chip desăvârșit în cuvinte; ea va fi deseori fără cuvinte. Așa citim: „bătrânii s-au prosternat și s-au închinat” (Apocalipsa 5.14). După aceea urmează un punct. Cântările de laudă sunt amintite (Apocalipsa 5.9,12,13). Adorarea nu se putea parafraza; ea este o stare de suflet, în care Dumnezeu este glorificat.

Rodul buzelor – dar și rodul inimii

Jertfa de laudă este parafrazată ca „rod al buzelor”. Însă aceasta nu înseamnă că ea este numai un produs al buzelor; cu alte cuvinte, o mărturisire cu buzele. Rodul buzelor trebuie să germineze în inimile noastre și să fie exprimat cu buzele ca fruct ajuns la coacere. Așa găsim aceasta și în Efeseni 5.19 și Coloseni 3.16: noi trebuie să cântăm și să lăudăm pe Domnul în inimile noastre. Pentru aceasta este necesar ca noi să ne preocupăm cu Persoana și lucrarea lui Hristos. Înainte de toate aici sunt de remarcat lucruri importante, practice, în ceea ce privește ora noastră de închinare în comun. Dacă sâmbătă seara am extins vizita noastră familiară până seara târziu sau poate chiar până la miezul nopții și duminica dimineața aproape că nu putem să ne sculăm din pat din cauza oboselii, când avem timp puțin pentru micul dejun și apoi să mergem repede la strângerea noastră laolaltă, atunci aproape că este imposibil ca noi să putem aduce Domnului cu adevărat o jertfă de laudă prețioasă.

O învățătură importantă găsim în Deuteronomul 26, unde este vorba de jertfa celor dintâi roade. Un israelit trebuia să fi adunat acasă aceasta. Apoi o pune într-un coș și o ducea la Templu. Aplicat liber: dacă noi nu ne propunem să aducem Domnului duminica dimineața o jertfă, atunci venim cu coșul gol la strângerea laolaltă. Desigur aceasta nu vrea să spună, că noi trebuie să ne gândim dinainte ce cântare vom propune, etc. este însă necesar ca noi să ne pregătim pentru ceea ce intenționăm să facem, pentru ca ceea ce spunem sau aducem să fie cu adevărat valoros pentru Domnul și, de asemenea, să fie cu adevărat o jertfă. Din fericire Domnul poate atrage spre sine inimile noastre și în timpul strângerii laolaltă și să le umple cu laudă și mulțumire. Dar aceasta este o altă chestiune. Partea noastră este să ne pregătim din timp pentru ora de închinare.

Însă este totuși rodul buzelor

Prin aceasta nu am ajuns la sfârșit. Chiar dacă este numai o mărturisire cu buzele, este totuși rodul buzelor. El este rostit numai de o parte din cei prezenți, însă și ceilalți se strâng înapoia lor, ceea ce se exprimă prin „Amin”-ul comun.

Este un text biblic care vorbește foarte clar despre preoția comună și în care se vorbește

despre jertfe. Acesta este 1. Petru 2.5: „și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe spirituale, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos.”

Aici se arată clar că credincioșii formează preoția. Însă contribuția publică într-o strângere laolaltă duminica dimineața este limitată ca număr, în mod deosebit când sunt mulți prezenți. În Israel a fost o problemă în privința aceasta. Numărul preoților era așa de mare că ei nu mai puteau fi toți preocupați simultan cu slujba la Templu. Drept urmare David a rânduit douăzeci și patru de grupe de preoți, așa că fiecare grupă slujea alternativ în Templu (atunci era încă Cortul). Desigur din aceasta noi nu trebuie să tragem o concluzie în sensul strict al cuvântului și să facem o regulă pentru orele noastre de închinare. Avem în aceasta exclusiv un principiu pe care trebuie să-l punem la inimă și să-l aplicăm în sens spiritual. Dumnezeu voia ca toți preoții să jertfească, și pentru aceasta era această regulă. La fel Duhul lui Dumnezeu vrea să-i conducă pe toți frații să-și împlinească funcția de preoți. Dacă permanent aceiași grupă de frați contribuie la slujire, atunci ceva este greșit, la care însă trebuie să ținem seama dacă este din cauza că cei care tac se retrag de la responsabilitatea pe care o au, sau din cauza altora, care nu le oferă ocazia de a contribui.

Parada cântărilor

Un alt rău este, că se propun uneori „cântare după cântare”. Uneori se crede că o astfel de adunare trebuie să fie însuflețită foarte spiritual. Eu cred însă că șansa este mare ca opusul să fie realitatea. Când Evrei 13 vorbește despre rodul buzelor, atunci înțelesul este acela, că ceea ce exprimă buzele „preotului” respectiv trăiește realmente și în inima lui și el traduce mai mult sau mai puțin ceea ce trăiește în inimile tuturor. În cele din urmă cântările noastre sunt exprimări a ceea ce trăiește în inima poetului. Desigur Dumnezeu vrea să le folosească pentru noi. Dar dacă cântarea noastră trebuie să fie o jertfă de laudă, atunci noi trebuie să ne cufundăm în gândurile cântării. Vorbind omenește propunerea unei cântări este o chestiune simplă. Însă nu este un semn de slăbiciune spirituală dacă numărul cântărilor depășește cu mult numărul rugăciunilor (preamăririle vorbite) și ele sunt propuse așa de repede că nu te poți adânci în conținutul lor? La aceasta se adaugă și faptul că unii care sunt temerari dimineața în propunerea de cântări strălucesc prin absență în orele serii și orele de rugăciune. Este nevoie să se numească public aceste lucruri, căci în fond nu este vorba de aparențe exterioare. Petru le numește jertfe „spirituale”. Este vorba de valoarea spirituală. De aceasta trebuie să ținem bine seama.

Jertfe ca daruri de dragoste

Evrei 13.16: Dar nu uitați de binefacere și dărnicie, pentru că astfel de jertfe îi plac lui Dumnezeu.

În contrast cu jertfele spirituale, cu care ne-am ocupat mai întâi, în Evrei 13.16 este vorba de jertfe materiale. Însă chiar dacă în acest caz ne aflăm mai mult pe teren material, jertfele au o valoare dacă sunt aduse într-o atitudine bună. Originea, izvorul din care ele vin, aceasta contează. De aceea acolo nu stă scris: „Dumnezeu iubește pe cel care dăruie”, ci: „Dumnezeu îl iubește pe acela care dă *bucuros*” (2. Corinteni 9.7). Cum devine cineva un dăruitor

bucuros? Aceasta este posibil numai dacă privim la Darul de nespus de mare, pe care Dumnezeu Însuși L-a dat. Este remarcabil cum Pavel, călăuzit prin Duhul lui Dumnezeu, aduce mereu crucea în cele mai simple lucruri. Capitolul al optulea și al nouălea al epistolei a doua către Corinteni sunt dedicate străngerii de daruri, care trebuiau adunate acolo în adunare pentru cei săraci din Iudeea. După ce apostolul a accentuat că prin aceste daruri se verifica veridicitatea dragostei lor, el vine la exprimarea cunoscută: „Deoarece cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos, că El, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru voi, ca, prin sărăcia Lui, voi să fiți îmbogățiți” (2. Corinteni 8.9). O chestiune așa de „obișnuită”, precum este o colectă, este pusă deodată în lumina crucii. Cine mai are curajul, având aceasta înaintea ochilor, să arunce un „bacșiș” în punga de colectare?

Este o jertfă?

Cu privire la folosirea bunurilor noastre vrem să punem încă o dată accentul pe cuvântul „jertfă”, folosit aici. Ceea ce noi aducem Domnului, trebuie realmente să fie de preț pentru El; trebuie să fie o jertfă. Este o jertfă, dacă ne punem inima în dar. Aceasta a făcut văduva săracă (Luca 21.2); privit strict, darul nu era așa de mare, erau numai doi bănuți din aramă. Dar ea i-a dat din inima ei. Era toată subzistența ei și ea a dat totul pentru Dumnezeu. Noi punem uneori unul, doi sau zece euro în colectă, deoarece nu avem „bani mărunți”. Femeia aceasta avea bani mărunți: ea avea doi bănuți din aramă. În evanghelia după Marcu stă scris așa de expresiv: „fac un ban”. Dacă ea ar fi avut un ban cu valoarea celor două monede, cu greu ar fi putut da mai puțin. Ea ar fi putut să dea numai un bănuț. Însă ea i-a dat pe amândoi. Acesta este un exemplu practic pe care ni-l prezintă Hristos. El nu privește la darul în sine, ci El privește la izvorul din care iese darul.

Dumnezeu vede ce păstrezi pentru tine

Noi vedem ceea ce oamenii dau. Dumnezeu nu face așa. Aici este valabil cuvântul adresat lui Samuel: „omul se uită la înfățișare, dar Dumnezeu Se uită la inimă” (1. Samuel 16.7). Alții au aruncat daruri mari în vistierie. În ochii oamenilor aceasta era ceva foarte frumos. Dar cei doi bănuți ai văduvei erau mai mult: Dumnezeu a văzut inima ei.

Există însă încă ceva, care stă strâns legat de gândul jertfelor. Valoarea darului văduvei consta în aceea că ea nu a păstrat nimic pentru sine. Ceilalți au aruncat din belșugul lor și au păstrat destul de mult pentru ei. Însă ea a dat totul. Deci Dumnezeu evaluează un dar nu după suma în sine, ci după ceea ce tu păstrezi pentru tine.

Nu ne pune aceasta probabil puțin foc sub picioare? Eu cred că aici ar trebui mai bine să ne băgăm mâna în sânul propriu. Gândește-te însă că Moise și-a băgat mâna de două ori în sân. Cu regret noi facem aceasta deseori numai o singură dată și apoi nu se îmbunătățește nimic. În acest context este foarte instructiv ce scrie Pavel în 2. Corinteni 8.12: „Pentru că, dacă este bunăvoință, este bine primit, potrivit cu ce are cineva, nu potrivit cu ce nu are.” În istoria văduvei găsim, ca să zicem așa, o aplicare a acestui cuvânt. Înțelesul este ca noi să nu privim la altul cât dă de mult. Uneori ne înșelăm singuri: „Dacă aș avea atât de mult, atunci aș da una și alta.” Și pentru că nu posedăm atât de mult, nu dăm nimic. Probabil cunoști povestea frumoasă despre Theophilus și Christobel. Theophilus l-a întrebat pe Christobel: „Dacă ai

avea o sută de vaci, ai da tu cincii Domnului?” Christobel a răspuns prompt: „Da”, și apoi s-a continuat așa cu caii, cu oile, etc. În final Theophilus a întrebat: „Dacă ai avea doi porci, ai da tu unul Domnului?”, la care Christobel puțin sarcastic a zis: „Nu ești cinstit, Theophilus. Tu știi foarte bine că eu am doi porci.”

Nu se poate lua nimic cu sine

Unii oameni lasă banul să circule și în privința aceasta se sprijină pe cuvântul: „Pentru că nimic n-am adus în lume și nici nu putem lua ceva din ea” (1. Timotei 6.7). Însă cu siguranță nu este intenția lui Dumnezeu ca un credincios să se comporte neglijent cu bunurile materiale, care i le-a încredințat Dumnezeu. Cu toate acestea trebuie să ținem seama că noi nu putem lua nimic cu noi. Aceasta ne face să fim mulțumiți, dacă avem strictul necesar pentru întreținerea noastră.

Însă în această chestiune este mai mult. Am citit odată într-un articol englez: „Tu nu poți lua banii tăi cu tine, dar îi poți trimite dinainte.” Scriitorul s-a referit la un alt text biblic din 1. Timotei 6.19. Aici se spune celor bogați, că ei strâng o temelie bună pentru viitor, dacă ei folosesc banii lor în slujba pentru Domnul. Pe bună dreptate credinciosul acesta remarcă: „Un credit bancar sigur nu există.” Parabola despre administratorul nedrept ne lasă să vedem că noi vom fi luați în corturile veșnice (Luca 16.9), dacă noi aici pe pământ vom folosi pe mamona nedreptății ca să ne facem prieteni (pentru veșnicie). Ce frumos este dacă ne folosim banii ca jertfă pentru Domnul. Exact așa ca și femeia din Luca 8.2,3 slujim atunci Domnului cu ce avem. De partea Lui, Domnul nu va rămâne niciodată dator față de noi (compară cu Proverbe 11.25; 19.17; 28.27).

Binefacerea și dărnicia

După remarcile practice despre folosirea bunurilor noastre pământești vrem să studiem mai îndeaproape jertfele numite în Evrei 13.16. Se vorbește despre „binefacere” și „dărnicie”. După părerea mea aici se face o diferențiere clară, și vom face bine să constatăm în ce constă diferența. Binefacerea se referă la a face bine celor săraci. Și cuvântul nostru „binefăcător” arată aceasta. Cu toate că cuvântul „binefacere” este folosit într-un sens general de „a face binele”, este un pasaj care se referă clar la îngrijirea săracilor și a celor „nevoiași”. Citim astfel în Marcu 14.7: „Pe săraci întotdeauna îi aveți cu voi și, oricând vreți, le puteți face bine”. În acest sens se vorbește aici în Evrei 13 despre jertfa de binefacere. Un model mare găsim în Dumnezeu, care „a înmulțit lucrările Sale minunate față de noi” (Psalmul 40.5).

Zece procente?

Uneori se pune întrebarea: „Dar cât trebuie să se dea?” Cuvântul „a trebui” este total fals în locul acesta. În lumina jertfei lui Hristos acesta nicidecum nu se potrivește. De aceea să-l înlocuim repede. Unii gândesc că au găsit o normă bine stabilită în suma pe care a dat-o Avraam și mai târziu Iacov și poporul Israel, și anume zece procente. Trebuie să ținem seama să nu ne așezăm pe un teren legalist. De îndată ce darurile noastre sunt legate de o regulă, care devine o obligație, atunci nu mai suntem un dătător bucuros. Pe de altă parte cele zece procente sunt uneori respinse cu indignare și denumite ca „legaliste”, deoarece nu ești gata

pentru a aduce o astfel de jertfă. Deci, pentru astfel de oameni este valabil să gândească bine că harul merge mult mai departe decât Legea. Tu cunoști afirmațiile din predica de pe munte care se repetă mereu: „Ați auzit că s-a spus celor din vechime ... dar Eu vă spun ...” Dacă aplicăm aceasta la ceea ce dăm noi, probabil cele zece procente dispar în ceață. Însă cu toate acestea, pentru cei care nu vor să fie legaliști este un exemplu minunat al lui Zacheu: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor.” Deci sunt cincizeci de procente. Noi nu suntem sub Lege și nu trebuie să ne lăsăm limitați la zece procente!

În al doilea rând vrem să cităm două exemple, care ar putea fi un ghid pentru noi: „Fiecare din voi să pună deoparte la el acasă, adunând din ce va fi câștigat” (1. Corinteni 16.2). „Pentru că eu mărturisesc că, de bunăvoia lor, după putere și peste putere, ne-au cerut cu multă stăruință harul și comuniunea slujbei pentru sfinți” (2. Corinteni 8.3,4).

Dărnicia

Ca și cuvântul „binefacere” și cuvântul „dărnicie” are un înțeles larg și unul restrâns. Tot ce se dă altuia este dărnicie. Așa se spune în Romani 12.13: „la nevoile sfinților, participând” [în sensul de: să împarți cu sfinții]. Cu toate că aici este o jertfă de binefacere, aici nu putea sta scris: „Faceți bine în nevoile” (sau: la nevoile) sfinților. Aici este gândul, „să dăm altuia o parte din ceea ce posedăm”; acest altul este nevoiaș, deci aici este vorba de o dovadă de binefacere. Dar dacă privim cuvântul „dărnicie” într-un sens restrâns, atunci este vorba de a da ceva pentru întreținerea aceluia care lucrează în Evanghelie. Sunt o serie de pasaje care justifică aceasta: „Cel care primește învățătură în Cuvânt să-i facă parte celui care-l învață, din toate lucrurile” (Galateni 6.6). Căci așa cum un treierător își face lucrarea în speranța de a primi o parte din recoltă, la fel și lucrătorul are dreptul la întreținere (citește 1. Corinteni 9). „Nici o adunare nu a avut comuniune cu mine în ceea ce privește darea și primirea, decât numai voi singuri; pentru că și în Tesalonic, o dată și chiar de două ori, mi-ați trimis ceva pentru nevoia mea”, scrie Pavel în Filipeni 4.15.

Plăcut pentru Dumnezeu

Dacă nu ar sta scris în Biblie, probabil niciodată nu am fi ajuns la ideea să numim „jertfă” cele două feluri de daruri, și nici măcar să spunem că sunt jertfe care se înalță spre Dumnezeu ca un miros plăcut. De aceea este cu siguranță bine să atragem pe scurt atenția asupra lor. Nu numai în Evrei 13.16 ne este explicat aceasta, ci și în Filipeni 4.18 Pavel vorbește despre ajutorul pe care l-a primit: „Am primit de la Epafrodit cele de la voi, un parfum de bună mireasmă, o jertfă primită, plăcută lui Dumnezeu.”

Deci dacă cineva nu știe ce să pună în colectă, atunci să știe că el nu dă săracilor sau celor care lucrează pentru Domnul, ci prin aceasta el aduce o jertfă Domnului Însuși.

Jertfa trupului

Romani 12.1: Vă îndemn deci, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, aceasta este slujirea voastră înțeleaptă.

Acum mergem la a treia grupă de jertfe, jertfa „trupului”. Desigur, fiecare înțelege că nu vrea să se spună să ne jertfim trupul pe altar. Putem transcrie jertfa ca jertfă a vieții noastre, a vieții zilnice, practice. Noi trăim în aceste trupuri și nu degeaba se vorbește în Romani 12.1 de jertfa trupului. Este vorba de tot ce facem cu trupul nostru. Despre aceasta va trebui să dăm socoteală. Gândește numai la afirmația serioasă: „Pentru că noi toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească cele făcute în trup, potrivit cu cele ce a făcut, fie bine, fie rău” (2. Corinteni 5.10). Cu regret noi putem face mult rău cu trupul nostru și în trupul nostru. De aceea suntem atenționați să nu ne punem trupul în slujba păcatului, ci în slujba dreptății. Pentru noi personal este bine să medităm serios la Romani 6.8-14, Efeseni 4.17-5.17 și Coloseni 3.5-15. Pavel atenționează în mod deosebit cu privire la curvie, care ocupă un loc deosebit. Toate păcatele au loc în afara trupului. Însă cine curvește, păcătuiește împotriva propriului trup (1. Corinteni 6.18).

Trupul nostru - un templu

Apostolul mărturisește în capitolul acesta că trupurile noastre sunt mădulare ale lui Hristos și templul Duhului Sfânt. De aceea este foarte important cum și pentru ce folosim trupurile noastre. Dacă ne gândim cu adevărat, că noi nu ne aparținem, ci că am fost cumpărați prin Hristos și s-a plătit prețul, atunci vom năzui să glorificăm pe Dumnezeu în trupurile noastre (Romani 12.15-20). Toate întrebările – de ce avem voie să facem aceasta, iar aceasta nu avem voie s-o facem, etc. – vor cădea, dacă ne gândim cu adevărat că noi trebuie să închinăm trupul nostru, și prin aceasta viața din acest trup ca o jertfă lui Dumnezeu. Un exemplu impresionant găsim în Pavel, care putea mărturisi, „Hristos va fi preamărit în trupul meu, fie prin viață, fie prin moarte” (Filipeni 1.20).

Tot ce faceți

Cu privire la punctul acesta ar fi mult mai mult de scris, dar dorim să încheiem articolul cu trei pasaje, care cuprind viața noastră întreagă:

- **Coloseni 3.17:** Și totul, orice faceți în cuvânt sau faptă, faceți toate în Numele Domnului Isus, mulțumind lui Dumnezeu Tatăl prin El.
- **Coloseni 3.23:** Orice faceți, lucrați din suflet, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni.
- **1. Corinteni 10.31:** Fie că mâncați, fie că beți, fie orice faceți, faceți toate pentru gloria lui Dumnezeu.

Dumnezeu să ne dea felul de gândire spirituală și să năzuim să ne punem înaintea Domnului, pentru ca să-l aducem cele trei jertfe, pe care le-am studiat.

Tradus de la: [Was haben wir für Gott übrig](#)

Titlul original: „Onze Offers“
Sursa: www.jaapfijnvandraat.nl

